

اهل بیت و مقابله با جبرگرایی - مهدی قندی، مهدیه رجایی
فصلنامه تخصصی مطالعات قرآن و حدیث سفینه
سال سیزدهم، شماره ۵۰ «ویژه عدل الهی»، بهار ۱۳۹۵، ص ۴۴-۷۷

اهل بیت و مقابله با جبرگرایی

* مهدی قندی

** مهدیه رجایی

چکیده: "نفی جبر" روی دیگر "اصل اعتقادی عدل" است؛ بدین ترتیب برگزیده شدن "عدل الهی" به عنوان یکی از اصول اعتقادی شیعه، نشان دهنده تأکید ویژه امامان شیعه بر نفی جبرگرایی است.

در جامعه اسلامی، بسترهای متعددی برای رواج جبرگرایی وجود داشته است. توجیه مظالم طبقه حاکمه در نسبت دادن آنها به خدای تعالی، ظاهری‌گری و استناد به آیات قضا و قدر و مشیت، ثنوی‌گریزی و شوق افراطی به توحید افعالی، خودپیرایی و توجیه رفتارهای شخصی از این شمارند.

در برابر جریان جبرگرایی، امامان شیعه دو راهبرد تربیتی و علمی را پیش گرفته بودند. راهبرد نخست، تربیت و تشویق شیعیان و دیگر آحاد جامعه بر مسؤولیت‌پذیری درباره اعمال خود بود که از طریق تذکار مردم به قدرت و حریت تملیک شده به آنها، ترغیب مردم به توبه، نهی از ستم به مردم و انتقاد از حاکمان ستمگر تعقیب می‌شد. راهبرد دوم، بیان تناقض عقیده به جبر با دیگر ارکان اعتقاد دینی بود. اهل بیت، این تناقضات را در سه شکل تناقض عقیده به جبر با آیات قرآن، تناقض عقیده به جبر با اساس تشریح و ارسال رسل و تناقض عقیده به جبر با علو خداوند از ارتکاب قبائح و ظلم به بندگان تبیین فرموده‌اند.

کلیدواژه‌ها: عدل، نفی جبر، امامان شیعه.

*. دانشجوی دکتری در رشته علوم قرآن و حدیث دانشگاه تهران.

** کارشناس ارشد رشته علوم قرآن و حدیث.

طرح مساله: "نفی جبر" به مثابه جان مایه "اصل اعتقادی عدل"

عدل به عنوان یکی از اصول مذهب شیعه جایگاهی در رتبه عقیده به توحید دارد. سبب این منزلت رفیع، تنها آن نیست که عدالت یکی از صفات خداوند است؛ چه آنکه در این صورت می‌بایست دیگر صفات حق تعالی همچون علم و قدرت نیز از اصول مستقل اعتقادی به شمار آیند.

مراجعه به احادیث جامع و مفصل اهل بیت در این زمینه و با نگاهی کوتاه به تاریخ مجادلات کلامی سه قرن نخست، به خوبی روشن می‌سازد که "عدل" روی دیگر سکه اعتقاد به آزادی و حریت آدمی است. به بیان دیگر در اصل توحید (از حیث توحید ربوبی) بر سلطنت خداوند بر عالم هستی تأکید می‌شود و در اصل عدل بر سلطنت انسان بر افعال اختیاری خود. همان گونه که خلقت و ربوبیت مخلوقات به کسی جز خدا نبایست منتسب گردد (اصل توحید)، افعال اختیاری انسانها خصوصاً در حوزه معاصی که قرین با خذلان الهی هستند به کسی جز خود آنها نبایست منتسب گردد (اصل عدل).

به عنوان نمونه، امام هشتم از رسول خدا نقل کرده‌اند که ایشان می‌فرمود:

۱. «مَا عَرَفَ اللَّهُ مَنْ شَبَّهَهُ بِخَلْقِهِ وَلَا وَصَفَهُ بِالْعَدْلِ مَنْ نَسَبَ إِلَيْهِ ذُنُوبَ عِبَادِهِ.» (ابن بابویه،

التوحید، ص ۴۷)

«خدای را نشناخته، آنکه او را شبیه خلقش بداند و او را به "صفت عدل"

نستوده، آنکه او گناهان بندگان را به او نسبت دهد.»

به روشنی هویدا است که رسول اکرم وصف خدا به "عدل" را مساوق با "نسبت

ندادن" گناهان بندگان به خدا و منتهی نکردن آنها به اراده او می‌شمرند.

در بیانی دیگر، امام صادق علیه السلام ضمن تقریر قول راوی مبنی بر اینکه اساس دین

توحید و عدل است؛ "اصل عدل" را بدین گونه توصیف می‌کنند:

۲. «وَأَمَّا الْعَدْلُ فَمَا لَمْ تَنْسُبْ إِلَيَّ خَالِقَكَ مَا لَمْ يَكَمْ عَلَيْهِ.» (ابن بابویه، التوحید، ص ۹۶. نیز ابن بابویه، معانی الأخبار، ص ۱۰ - ۱۱)

«و اما "عدل" آن است که به خالقت کارهایی را نسبت ندهی که تو را در باره آنها ملامت می کند.»

در این بیان شریف نیز شاهدیم که "نسبت ندادن" کارهای ملامت بار بندگان به خدای تعالی، همانا "عدل" خوانده شده است.

بیانات فشرده تر دیگری نیز وجود دارد که عدل را متهم نساختن خدا و مبراً دانستن او از ارتکاب قبائح بر شمرده است؛ چنانکه از امیرالمؤمنین علیه السلام نقل شده که: «الْعَدْلُ أَلَّا تَتَّهِمَهُ.» (شریف رضی، نهج البلاغه، ج ۴، ص ۱۰۸، شریف رضی، خصائص الأئمة، ص ۱۲۴) و از امام صادق علیه السلام روایت گشته که: «مِنَ الْعَدْلِ أَنْ لَا تَتَّهِمَهُ.» (دیلمی، حسن ابن ابی الحسن، أعلام الدین فی صفات المؤمنین، ص ۳۱۸)

اما تحلیل رابطه "منتسب نساختن افعال ناروای انسانها به خدا" با "اصل اعتقادی عدل" چگونه است؟

اگر ببینداریم انسانها در اعمالشان مجبور و تحت تأثیر اراده حتمی خدایند، در حقیقت پذیرفته‌ایم که فاعل اصلی همه افعال (چه زشت و چه زیبا) خداست و انسانها تنها آلات و ادوات مباشر با افعال و وسائط افاضه وجود به آنهایند. بر این فرض، چنانکه هنگام معاتبه و معاقبه فرا رسد آن کس که بیشتر سزاوار عتاب و عقاب است، خداوند قاهر خواهد بود نه بنده ناتوان و مقهور. نتیجه نامیمون این عقیده چنین است که خداوندی که بدکاران را در دنیا سرزنش کرده و در آخرت عقوبت خواهد کرد، قاضی و داوری ستمگر و ظالم خواهد بود؛ چه آنکه خود را که فاعل اصلی زشتی‌هاست می ستاید و بندگان مجبور و مقهورش را ملامت می کند و عقوبت می دهد. بدین ترتیب قول به جبر، منجر به "نسبت دادن ظلم به

حق تعالی" و "نفی عدل از ساحت الهی" می‌گردد.

این تحلیل به صورت گویا و روشن در کلمات اهل بیت بیان کرده است:

«فَأَمَّا الْجَبْرُ الَّذِي يَلْزَمُ مَنْ دَانَ بِهِ الْخَطَأُ؛ فَهُوَ قَوْلٌ مَنْ زَعَمَ أَنَّ اللَّهَ جَلٌّ وَعَزٌّ أَجْبَرَ الْعِبَادَ عَلَى الْمَعَاصِي وَعَاقِبَهُمْ عَلَيْهَا... فَمَنْ زَعَمَ أَنَّهُ مُجْبَرٌ عَلَى الْمَعَاصِي فَقَدْ أَحَالَ بِذَنْبِهِ عَلَى اللَّهِ وَ قَدْ ظَلَمَهُ فِي عُقُوبَتِهِ.» (حرانی، تحف العقول، ص ۴۶۱)

«اما جبری که هر که بدان معتقد شود خطا رفته، سخن آنان است که می‌گویند: "خدای جلیل و عزیز بندگان را مجبور به گناه می‌کند و سپس آنها را به سبب همان کارها عقوبت می‌کند"... بدین سان، هر کس که گمان کند مجبور به گناه می‌شود؛ گناه خود را به عهده خدا انداخته، به او به سبب عقوبت نمودن خویش، "نسبت ظلم" می‌دهد.»

تعبیر "ظلمه فی عقوبته" به این معناست که قائلین به جبر، به خدای تعالی به واسطه عقوبت کردن مردم مجبور، "نسبت و تهمت ظلم" می‌بندند.

بدین ترتیب، یکی از مهمترین ساحت‌های عقل‌گرایی شیعی، نفی جبر و تأکید بر مسؤول دانستن انسان در برابر اعمال ناروایی است که از او سر می‌زند. از اموری که می‌تواند برای انسان عاقل بسیار بدیهی و روشن باشد، فهم انتساب افعال اختیاری او به خود اوست. امامان شیعه و به تبع ایشان محدثان و متکلمان شیعی، تلاش گسترده‌ای را در صیانت از این فهم پاک و سره از قدرت و حریت انسان داشته‌اند؛ فهمی که منشأ مسؤولیت‌پذیری انسان در برابر اعمال خود می‌گردد.

در برابر شیعه، قاطبه اهل حدیث عامه و متکلمان اشعری وجود داشتند که در بستر حمایتی حکام، ندای نفوذ قضا و قدر حتمی الهی را در اعمال انسان سر می‌دادند و هر چه را در عالم روی می‌نمود، نتیجه ضروری خواست الهی

می‌دانستند.

امیرالمؤمنین و دیگر امامان شیعه بر نقد و مبارزه علمی و فرهنگی با این اندیشهٔ خلاف وجدان انسانی بسیار تأکید می‌ورزیدند و از جمله می‌فرمودند که از نتایج سوء چنین باوری، نسبت دادن ظلم به خداوند سبحان می‌باشد. تأکید شیعه و نیز معتزله‌ای که مانند شیعه متأثر از تعالیم امیرالمؤمنین و دیگر اهل بیت بودند، بر مسأله حریت انسان و عدل الهی چندان بود که آنها را عدلیّه و در بیانی جامع‌تر "اهل التوحید و العدل" می‌نامیدند.

با توجه به اینکه روح و جانمایه "اصل اعتقادی عدل" به عنوان یکی از اصول مذهب شیعه، چیزی جز "نهی جبر" نیست، می‌توان دریافت که امامان شیعه تا چه حد بر انکار جبرگرایی تأکید داشته‌اند.

بسترهای جبرگرایی در جامعه اسلامی

با آنکه فهم حریت انسان و نسبت زشتکاری‌های انسان به اراده شخصی او، امری وجدانی و عقلی و به خودی خود روشن است، انگیزه‌های نیرومندی برای مخدوش ساختن این فهم درونی وجود داشته و دارد.

ارشادات گستردهٔ اهل بیت در صیانت از این فهم و محجوب نشدن آن در غبار شبهات و توهمات، عرصه مهمی از عقلگرایی را در جهان تشیع پدید آورد. برخی از انگیزه‌هایی که مخالفان عدلیه را به تشکیک در حریت آدمی یا حتی انکار آن سوق می‌داد از این قرار بود:

۱. توجیه مظالم طبقه حاکمه

۲. ظاهری‌گری

۳. ثنوی‌گریزی

۴. خودپیرایی

در ادامه توضیحی بر این موارد ارائه می‌گردد.

۱- توجیه مظالم طبقه حاکمه با نسبت دادن افعال آنها به خدای متعال

حکام ظالم از ترویج اندیشه جبر سود می‌بردند و در عین ارتکاب ظلم، با نسبت دادن مظالم خویش به خداوند، برای خود هاله‌ای از تقدس پدید می‌آوردند. این کار نوعی فرار به جلو برای آنها تلقی می‌شد. شیوع این گرایش در حکام اموی چندان بود که مشهور شده بود: "التوحيد والعدل علویان والتشبيه والجبر أمویان" (سبحانی، جعفر، الإلهیات، ص ۲۹۰)

در این میان، عالمان و عالم نمایان قلم به مزد در مقام ستایش حاکمان به ترویج جبر و انتساب افعال به خدا دامن می‌زدند و به تحکیم آن باور در شمایل علمی- مذهبی می‌پرداختند.

گزارش‌ها نشان می‌دهد که خلفای نخستین، در سخنان خود، تصریح به عقایدی می‌کردند که جبرگرایانه بود طوری که اعمال اختیاری نظام حاکمه را معلول قضا و قدر الهی و فعل الهی می‌دانستند. چه بسا که بعدها اهل جبر نیز ریشه عقاید خود را در چنین سخنانی می‌یافتند. از همان اوان، زاویه سخنان امیرالمومنین علی علیه السلام با خلفای نخست پدیدار بود.

معروف است که بنی امیه جبر را ترویج می‌کردند، این تفکر حتی در ادبیات برخی دست‌نشانندگان بنی امیه دیده می‌شد. سید ابن طاووس نقل می‌کند پس از فاجعه کربلا، هنگامی که امام علی بن حسین و دیگر اسیران از خاندان پیامبر را نزد ابن زیاد آوردند، ابن زیاد به حضرت علی بن حسین علیه السلام اشاره کرد و پرسید: این کیست؟ گفتند: علی فرزند حسین. ابن زیاد گفت: مگر نه این که "خدا" علی بن حسین را کشت؟ (دقت کنید که ابن زیاد در ضمن سؤال درباره قتل فرزند امام حسین، فاعل قتل را خدا ذکر می‌کند!) امام سجاد علیه السلام فرمودند: مرا برادر

دیگری بود که او هم علی بن حسین نام داشت و "مردم" او را کشتند. ابن زیاد گفت: نه! بلکه خدا او را کشت! (از این گفت و گوی دوم مشخص می شود که ابن زیاد بدون قصد جدی، خدا را فاعل قتل جناب علی اکبر نخوانده بود.) در اینجا بود که امام سجاد علیه السلام این آیه از قرآن را خواندند که: "خدا جانها را هنگام مرگشان می گیرد..." (کنایه از اینکه خدا فاعل موت است نه قتل؛ و قتل با موت فرق می کند. فاعل قتل، انسانها هستند نه خدا.) پس ابن زیاد خشمگین شد و گفت: تو چطور جرأت می کنی که به من جواب دهی؟! او را ببرید و گردنش را بزنید. در این لحظه بود که عمه اش زینب دخالت کرد و مانع قتل وی شد. (ابن طاووس، علی بن موسی، اللهوف فی قتلی الطفوف، ص ۹۴ و ۹۵)

با آنکه گرایش بنی امیه به جبرگرایی و نسبت دادن مسائل جاری سیاسی به خدا، واقعیتی انکارناپذیر داشت، نباید بپنداریم که سرآغاز این تفکر، آنها بودند. برخی گزارش ها نشان می دهد که سابقه جبرگرایی به زمانی پیشتر باز می گردد. یک نمونه از آن را ابن ابی الحدید در شرح نهج البلاغه ذکر کرده است:

«ابن عباس گفت: در یکی از سفرهای عمر به شام همراه او بودم. یک روز او سوار بر مرکب از دیگران جدا افتاد. در پی اش رفتم. مرا گفت: ای فرزند عباس! من از پسر عمویت (علی) نزد تو شکایت دارم. از او خواستم که همراه من به سفر بیاید ولی نیامد و من همواره می بینم که او به دیده خشم در من می نگرد. به نظر تو خشم او از چیست؟ گفتم: یا امیرالمؤمنین! شما که خود آگاهید. عمر گفت: گمان می کنم که او همواره به خاطر از دست دادن خلافت اندوهگین است. گفتم: چنین است. او معتقد است که پیامبر خلافت را برای او می خواست. عمر در جواب گفت: گیریم که پیامبر می خواست که او خلیفه شود، چه فایده، زمانی که خدا این را نمی خواست؟ پیامبر چیزی را خواست و خدا چیز دیگری

را خواست. پس آنچه تحقق یافت خواست خدا بود و خواست پیامبر عملی نشد. مگر هر چه پیامبر خواست، شد؟ او می‌خواست که عمویش مسلمان شود ولی خدا نخواست و عمویش هم مسلمان نشد.» (ابن ابی الحدید، شرح نهج البلاغه، ج ۱۲، ص ۷۸)

این تحلیل از خواست الهی، همان چیزی بود که علی بن ابی طالب و اهل بیت او، آن را نقد می‌کردند. در این تحلیل، کودتایی که توسط انسانهای مختار پس از پیامبر صورت پذیرفت، به خدا نسبت داده می‌شود و تحلیل‌گر، صرف وقوع یک فعل در عالم خارج را دلیل کافی برای نسبت دادن آن به خدا بر می‌شمرد.^۱

۲- ظاهری‌گری

در آیات قرآن بارها به مشیت و اراده و قدر و قضای الهی اشاره و بر آن تأکید شده است. فهم سطحی و غیر دقیق از این مضامین که متأثر از افراط در ظاهری‌گری است، برخی را به نادیده گرفتن وجدان و فهم شخصی خود از حریت خویش سوق داده است.

مروجان جبر با تکیه بر آیاتی که ناظر به شمول مشیت و اراده و قدر و قضای الهی هستند، برای مسلمانان چنین وانمود می‌کردند که همه چیز در عالم به سبب اراده تخطی‌ناپذیر و جبرآفرین الهی صورت می‌گیرد. آنها مدعی می‌شدند که

۱. جالب آنکه ابن ابی الحدید، معتزلی است و معتزله باید اهل عدل و نفی جبر باشند؛ لذا عجیب است که چرا ابن ابی الحدید گفتار جبرآمیز خلیفه را نقل می‌کند، ولی نقد نمی‌نماید؟ منظور خلیفه از اینکه گفته است خدا خواسته که ما بر سر کار باشیم چیست؟ اراده حتمی تکوینی یا خواست تشریحی که در قالب امر و نهی بیان می‌شود و به اختیار فاعل مختار تعلق می‌گیرد؟ اگر خواست تشریحی بوده به این معنی است که خدا امر کرده بود علی خلیفه نشود. آیا به واقع چنین بود؟ نه، چنین نبود. بر فرض که چنین بود، مگر همه امر و نهی‌های خدا عملی می‌شود که خلیفه گفته بود خواست الهی همواره نافذ است؟ تحقق امر و نهی خدا وابسته به خواست انسانهای مختار است و آنان خیلی اوقات از اراده خدا تخطی می‌کنند. پس منظور خلیفه اراده تشریحی نبوده است. حال منظور او چه بوده است؟ آیا گزینه‌ای جز اراده جبرآفرین که ربطی به فعل فاعل مختار ندارد باقی می‌ماند؟ آیا جز اراده ای که حتی خواسته پیامبر هم در برابرش تاب نمی‌آورد، معنایی برای کلام خلیفه می‌توان تصور کرد؟ آیا مسلمان نشدن عمومی پیامبر به واسطه اراده و اختیار خود او بود یا آنکه حتی اگر او می‌خواست مسلمان بشود، خدا نمی‌گذاشت؟ خلیفه می‌خواست چه بگوید؟

حتی ستمگری ستمگران و بی‌بندوباری انسانهای هرزه ناشی از اراده و مشیت و قضا و قدر حتمی الهی است!

ایشان ضمناً مدعی بودند که از آنجا که همیشه حق با خداست و هیچ کاری به خودی خود درست یا غلط نیست (نفی حسن و قبح عقلی)، خداوند حق دارد کسانی را که خود به معاصی و اदार کرده عذاب کند و علیرغم این کار ظالم هم تلقی نمی‌شود. این عقیده، نخست توسط اهل حدیث سنی و به استناد تفسیرشان از آیات و احادیث طرح شد و سپس توسط اشاعره صورت کلامی یافت و ترویج گشت.

۳- ثنوی‌گریزی

به موازات ظاهرگرایان، عده‌ای از متفکران هم بودند که به هدف پرهیز از ثنویت و پاسداشت حرمت خدای تعالی، توحید افعالی را چنان معنا می‌کردند که از آن جبر نتیجه می‌شد. آنان می‌پنداشتند که اگر افعال اختیاری را به غیر خدا منتسب کنیم، به ثنویت و سپس تعدّد آلهه کشیده می‌شویم. گریز از ثنویت، انگیزه این دسته از جبرگرایان بود. امامان شیعه در مقام پاسخگویی به شبهات این گروه نیز بر می‌آمدند.

۴- خودپیرایی

میل درونی انسان برای خودستایی و پیراستن خود از تمام بدی‌ها انگیزه دیگری بود که عقیده به جبر را پشتیبانی می‌کرد. آدمی دوست می‌دارد که تقصیرات خود را به گردن عوامل بیرون از خود بیندازد و از این رو با عذر تراشی، خود را مبراً می‌کند؛ این در حالی است که اگر به وجدان خود بازگردد، خویشتن را در ارتکاب جنایات مقصر می‌یابد، چنانکه خدای متعال می‌فرماید:

"بَلِ الْإِنْسَانِ عَلَىٰ نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ * وَلَوْ أَلْقَىٰ مَعَاذِيرَهُ."

راهبردهای علمی و تربیتی اهل بیت در نفی جبرگرایی

می‌توان راهبردهای فرهنگی اهل بیت را در مبارزه با امواج شبهه که در فضای مسموم جبرگرایی به پا خاسته بود، در قالب دو بخش به تصویر کشید، که عبارتند از:

الف- تربیت و تشویق شیعیان و دیگر آحاد جامعه بر مسؤولیت‌پذیری دربارهٔ اعمال خود. (راهبرد تربیتی)

ب- بیان تناقض عقیده جبر با دیگر ارکان اعتقاد دینی. (راهبرد علمی)
در ادامه، هر دو سیاست راهبردی اهل بیت را مورد بررسی قرار می‌دهیم.
راهبرد اول: تربیت و تشویق شیعیان و دیگر آحاد جامعه بر مسؤولیت‌پذیری دربارهٔ اعمال خود.

امامان شیعه در راستای تربیت اجتماع برای مسؤولیت‌پذیری انسانها نسبت به اعمال خود سیاست‌هایی از جمله امور ذیل را دنبال می‌کردند.

۱. تذکار مخاطبان به قدرت و حریت تملیک شده به انسانها

۲. ترغیب به توبه

۳. نهی از ستم به مردم

۴. انتقاد از حاکمان ستمگر

تفصیل این موارد در ادامه می‌آید.

۱- تذکار مخاطبان به قدرت و حریت تملیک شده به انسانها

اهل بیت علیهم‌السلام مخاطبان خود را به قدرت و حریتشان یادآور می‌شدند و بیان می‌داشتند که اگر خداوند کسی را به کاری فرمان می‌دهد، راه عمل به آن کار را نیز پیش روی او می‌گشاید و اگر چنین نکند او را عقوبت نخواهد کرد.

امام صادق علیه السلام می فرمود:

«إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ خَلَقَ الْخَلْقَ... وَ أَمَرَهُمْ وَ نَهَاَهُمْ؛ فَمَا أَمَرَهُمْ بِهِ مِنْ شَيْءٍ، فَقَدْ جَعَلَ لَهُمُ السَّبِيلَ إِلَى الْأَخْذِ بِهِ وَ مَا نَهَاَهُمْ عَنْهُ فَقَدْ جَعَلَ لَهُمُ السَّبِيلَ إِلَى تَرْكِهِ...» (ابن بابویه، التوحید، ص ۳۵۹)

«آری، خدای با عزّت و جلال خلق را بیافرید... و به آنها امر و نهی فرمود؛ پس هر جا که آنها را به کاری فرمان داد، راه را برای عمل کردن آنها به دستور خویش باز گذاشت و هر بار که آنها را از کاری پرهیز داد، راه را برای پرهیز آنها باز نهاد...»

اهل بیت در عموم مواردی که به اثبات حرّیت و نفی جبر می پرداختند، ضمن تذکار به مالکیت افراد نسبت به قدرت و استطاعت، به املکیت خدای تعالی نیز تذکار می دادند تا نفی جبر منجر به لغزیدن به وادی تفویض نگردد. امیرالمؤمنین علی علیه السلام در پاسخ به پرسشی که در باب "قدرت و استطاعت" از ایشان شده بود فرموده بودند:

«تَمْلِكُونَهَا بِالَّذِي يَمْلِكُهَا دُونَكُمْ؛ فَإِنْ أَمَدَّكُمْ كَانَ ذَلِكَ مِنْ عَطَائِهِ وَ إِنْ سَلَبَكُمْ كَانَ ذَلِكَ مِنْ بَلَائِهِ. إِنَّمَا هُوَ الْمَالِكُ لِمَا مَلَكَكُمْ وَ الْقَادِرُ لِمَا عَلَيْهِ أَقْدَرَكُمْ؛ أَمَا تَسْمَعُونَ مَا يَقُولُ الْعِبَادُ يَسْأَلُونَهُ الْحَوْلَ وَ الْقُوَّةَ حَيْثُ يَقُولُونَ: "لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ".» (ابن بابویه، علی بن حسین (منسوب)، فقه الرضا، ص ۴۰۸، نیز حرانی، تحف العقول، ص ۴۶۷ - ۴۶۸)

«شما به عنایت کسی که ماورای شما مالک قدرت و استطاعت است، مالک آن هستید، بدین سان که هر گاه اراده کند، برخوردار می شود شما را از قدرت تمدید فرماید، که در این صورت جلوه ای از عطا (و فضل) او نمایان گردد و هر گاه بخواهد، مالکیت قدرت را از شما سلب کند، که در این صورت نیز جلوه ای از بلا (و عدل) او نمایان شود. جز این نیست که او هر چیز را که به شما تملیک کند خود نیز مالک آن است؛ و شما را بر هر کار که قدرتمند سازد خود نیز بر آن

مسلط و قدرتمند است (کنایه از اینکه تملیک قدرت و استطاعت و قدرتمند ساختن شما، او را منزل از قدرت نمی‌کند، بلکه استطاعت و قدرت لحظه به لحظه تمدید می‌شود و هرگاه که بخواهد آن را سلب می‌فرماید)؛ مگر نمی‌شنوید که مردم چگونه از او حول و قوه را (لحظه به لحظه) مسألت می‌کنند و می‌گویند: "هیچ نیروی بازدارنده و پیش برنده‌ای نیست مگر به عنایت خدا؟"

۲- ترغیب به توبه

امامان شیعه، شیعیان را به خلوت کردن با خدای تعالی و خواندن نیایش‌هایی در پیشگاه خداوند تشویق می‌کردند که بخشی از آنها اقرار به کارهای نادرست، اظهار پشیمانی از آنها و توبه و عزم بر جبران گناهان و ترک تکرار آنها بود. دعاهای فراوانی توسط اهل بیت با این گونه مضامین به شیعیان آموزش داده می‌شد که در اینجا به نمونه‌هایی از آن دعاهای اشاره می‌کنیم. خواننده این دعاهای علیرغم اینکه قدر و قضای الهی را نفی نمی‌کند و در ربوبیت و سلطنت خدا خللی نمی‌بیند، به مسؤولیت خود در قبال اعمال زشتش اعتراف می‌کند و خود را شایسته نکوهش دیده، تمنای بخشش می‌کند. در ادامه به نمونه‌هایی از این دست دعاهای اشاره می‌کنیم.

نمونه اول:

«أَتَيْتُكَ مُقِرًّا بِالْإِسَاءَةِ عَلَى نَفْسِي وَ الظُّلْمِ لَهَا، مُعْتَرِفًا بِأَنْ لَا حُجَّةَ لِي وَ لَا عُذْرَ، أَتَيْتُكَ أَرْجُو عَظِيمَ عَفْوِكَ الَّذِي عَفَوْتَ بِهِ عَنِ الْخَاطِئِينَ.» (ابن طاووس، إقبال الأعمال، ج ۱، ص ۲۴۹)

«در حالی به سویت آمده‌ام که به ظلم و بدی نسبت به خود معترفم؛ معترفم که هیچ عذر و دلیلی به نفع خویش ندارم. در حالی به سویت آمده‌ام که به گذشت بیکران تو امید بسته‌ام، همان گذشت و عفوی که با آن از گناهکاران در می‌گذری!»

نمونه دوم:

«اللَّهُمَّ إِنِّي اعْتَرِفُ لَكَ بِذُنُوبِي فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَاجْعَلْهَا ذَنْبًا لَا تُظْهِرُهَا لِأَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ وَ يَا غَفَّارَ الذُّنُوبِ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَ بِحَمْدِكَ عَمِلْتُ سُوءًا وَ ظَلَمْتُ نَفْسِي، فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ اغْفِرْ لِي، إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ.» (ابن طاووس، إقبال الأعمال، ج ۱، ص ۱۲۴)

«بارخدایا! در پیشگاه تو به گناهانم اعتراف می کنم، پس بر محمد و خاندانش درود فرست و این گناهان را نزد هیچ یک از بندگان بر ملا مکن. ای آمرزنده گناهان و ای مهربانترین مهربانان! تو مرا از هر عیبی و به ستایشت مشغولم. عمل بدی را مرتکب شده‌ام و خود به خویشتن ستم کرده‌ام، پس بر محمد و خاندان محمد درود فرست و مرا بیامرز که تو آمرزنده و مهربانی.»

نمونه سوم:

«إِلَهِي وَ مَوْلَايَ! أَجْرَيْتَ عَلَيَّ حُكْمًا اتَّبَعْتُ فِيهِ هَوَى نَفْسِي وَ لَمْ أَحْتَرِسْ مِنْ تَزْيِينِ عَدُوِّي فَغَرَّنِي بِمَا أَهْوَى وَ أَسْعَدَهُ عَلَيَّ ذَلِكَ الْقَضَاءُ فَتَجَاوَزْتُ بِمَا جَرَى عَلَيَّ مِنْ ذَلِكَ مِنْ نَقْضِ حُدُودِكَ وَ خَالَفْتُ بَعْضَ أَوْامِرِكَ فَلَكَ الْحَمْدُ عَلَيَّ فِي جَمِيعِ ذَلِكَ وَ لَا حُجَّةَ لِي فِيمَا جَرَى عَلَيَّ فِيهِ قِضَاؤُكَ وَ الزَّمَنِي حُكْمَكَ وَ بِلَاؤُكَ وَ قَدْ آتَيْتَكَ يَا إِلَهِي بَعْدَ تَقْصِيرِي وَ إِسْرَافِي عَلَيَّ نَفْسِي مُعْتَذِرًا نَادِمًا مُنْكَسِرًا مُسْتَقِيلًا مُسْتَغْفِرًا مُنِيبًا مُقِرًّا مُدْعِنًا مُعْتَرِفًا لَا أَجِدُ مَفْرَأً مِمَّا كَانَ مِنِّي وَ لَا مَفْزَعًا أَتَوَجَّهُ إِلَيْهِ فِي أَمْرِي غَيْرَ قَبُولِكَ عُذْرِي وَ إِدْخَالِكَ إِيَّايَ فِي سَعَةٍ مِنْ رَحْمَتِكَ إِلَهِي فَأَقْبِلْ عُذْرِي وَ أَرْحَمْ شِدَّةَ ضُرِّي وَ فَكِّنِي مِنْ شِدَّةِ وَثَاقِي.» (طوسی،

مصباح المتهجد، ص ۸۴۶ نیز ابن طاووس، علی بن موسی، إقبال الأعمال، ۱۴۱۴، ج ۳، ص ۳۳۳ و ۳۳۴)

«ای خدا و سرور من! حکمی را بر من جاری ساختی که هوای نفسم را در آن پیروی کردم و از فریبکاری و جلوه‌گری دشمنم (شیطان) خودم را حفظ نکردم، پس مرا به خواهش دل فریفت و قضا نیز قرین بخت او را در انجام نقشه‌اش شد. پس من خود به مرزهایی که قضا و حکمش بر من جاری شده بود تجاوز کردم،

و با برخی از دستورات مخالف نمودم و اینک حجت تنها از آن توست در همه اینها، و مرا هیچ حقی در آنچه بر من از سوی قضایت جاری شده و فرمان و آزمایشت ملزم نموده نیست. ای خدای من! اینک پس از کوتاهی در عبادت و زیاده‌روی در پیروی خواهش‌های نفس، عذرخواه و پشیمان، شکسته دل و جوئی‌ای گذشت، طالب آمرزش و بازگشت کنان با حالت اقرار و اذعان و اعتراف به گناه هستم، بی آنکه گریزگاهی از آنچه از من سرزده بیابم و نه پناهگاهی که به آن روی آورم پیدا کنم؛ جز اینکه پذیرای عذرم باشی، و مرا در رحمت فراگیرت بگنجایی، خدایا! پس عذرم را بپذیر، و به بدحالی‌ام رحم کن و از بند محکم گناه رهایم ساز!»

نمونه چهارم:

«ثُمَّ أَنَا يَا إِلَهِي الْمُعْتَرِفُ بِذُنُوبِي فَأَغْفِرْهَا لِي، أَنَا الَّذِي أَخْطَأْتُ، أَنَا الَّذِي أَغْفَلْتُ، أَنَا الَّذِي جَهَلْتُ، أَنَا الَّذِي هَمَمْتُ، أَنَا الَّذِي سَهَوْتُ، أَنَا الَّذِي اعْتَمَدْتُ، أَنَا الَّذِي تَعَمَّدْتُ، أَنَا الَّذِي وَعَدْتُ، أَنَا الَّذِي أَخْلَفْتُ، أَنَا الَّذِي نَكَثْتُ، أَنَا الَّذِي أَقْرَرْتُ.

إِلَهِي اعْتَرَفُ بِنِعْمَتِكَ عِنْدِي، وَ أَبُوؤُهُ بِذُنُوبِي فَأَغْفِرْ لِي، يَا مَنْ لَا تَضُرُّهُ ذُنُوبُ عِبَادِهِ، وَ هُوَ الْغَنِيُّ عَنِ طَاعَتِهِمْ، وَ الْمَوْفِقُ مِنْ عَمَلِ مَنْهُمْ صَالِحًا بِمَعُونَتِهِ وَ رَحْمَتِهِ، فَلَكَ الْحَمْدُ.

إِلَهِي أَمْرَتِي فَعَصَيْتُكَ، وَ نَهَيْتَنِي فَارْتَكَبْتُ نَهْيَكَ، فَأَصْبَحْتُ لَا ذَا بَرَاءَةٍ فَأَعْتَذِرُ، وَ لَا ذَا قُوَّةٍ فَانْتَصِرْ، فَبِأَيِّ شَيْءٍ اسْتَقْبَلُكَ يَا مَوْلَايَ، أَمْ بِسَمْعِي أَمْ بِبَصَرِي، أَمْ بِلِسَانِي أَمْ بِيَدِي أَمْ بِرِجْلِي؟ أَلَيْسَ كُلُّهَا نِعْمَكَ عِنْدِي، وَ بِكُلِّهَا عَصَيْتُكَ يَا مَوْلَايَ، فَلَكَ الْحُجَّةُ وَ السَّبِيلُ

عَلَيَّ.» (ابن طاووس، إقبال الأعمال، ج ۲، ص ۸۲ و ۸۳)

«باز ای خدای من به گناهانم مقرر و معترفم، پس تو به کرم از من درگذر!»

من آن بنده‌ام که خطا کردم. من همانم که غفلت ورزیدم. من همانم که نادانی کردم. من همانم که به عصیان کمر همت بستم. من همانم که سهو کردم. من همانم که به خود اعتماد کردم. من همانم که (به خواهش دل) عمداً عمل کردم.

من همانم که وعده کردم و مخالفت نمودم. من همانم که عهد خود شکستم. من همانم که اقرار کردم.

خداوندا ابتدا به نعمت و عطای تو بر خود اعتراف می‌کنم و باز آن را به گناهانم می‌آلایم؛ اینک (چون معترف و تائبم) از آن گناهان درگذر! ای خدایی که گناهان بندگان را هیچ زبانی به او نخواهد داشت و از طاعتشان هم البته بی‌نیاز است و هر کس عملی شایسته کند به توفیق و اعانت و رحمت می‌کند و از این روی ستایش مخصوص توست!

ای خدا تو مرا امر کردی و من عصیان امرت کردم؛ تو نهی کردی و من مرتکب نهيتم شدم. اکنون نه کسی را دارم که از گناهانم مبرا و پاک سازد و نه صاحب قدرتی که از او بر دفع عذاب یاری طلبم.

اینک با چه وسیله رو به سوی تو آورم؟ آیا به قوه شنوایی یا بینایی یا بوسیله زبان معذرت خواهم یا به دست و پا خدمتی توانم؟ مگر این قوا و اعضاء که مراست، همه نعمتهای تو بر من نیست و من با همه آنها معصیت تو نکرده‌ام؟! ای مولای من چنین است که تو را بر من اتمام حجت است و راه هر اعتراض بسته است!

نمونه پنجم:

«إِلَهِي قَدْ مَدَّ إِلَيْكَ الْخَاطِي الْمَذْنِبُ يَدِيهِ لِحُسْنِ ظَنِّهِ بِكَ، إِلَهِي قَدْ جَلَسَ الْمُسِيءُ بَيْنَ يَدَيْكَ، مُقِرّاً لَكَ بِسُوءِ عَمَلِهِ، رَاجِئاً مِنْكَ الصَّفْحَ عَنْ رُذْلِهِ، إِلَهِي قَدْ رَفَعَ إِلَيْكَ الظَّالِمَ كُفْيَهُ، رَاجِئاً لِمَا لَدَيْكَ، فَلَا تُخَيِّبْ بِرَحْمَتِكَ مِنْ فَضْلِكَ، إِلَهِي قَدْ جِئْتُ الْعَائِدُ إِلَى الْمَعَاصِي بَيْنَ يَدَيْكَ، خَائِفاً مِنْ يَوْمٍ يَجْتُمِعُ فِيهِ الْخَلَائِقُ بَيْنَ يَدَيْكَ.

إِلَهِي قَدْ جَاءَكَ الْعَبْدُ الْخَاطِي فَرَعَا مُشْفِقاً وَ رَفَعَ إِلَيْكَ طَرْفَهُ حَذراً رَاجِئاً، وَ فَاضَتْ عِبْرَتُهُ مُسْتَغْفِراً نَادِماً، إِلَهِي فَصَلِّ عَلَي مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ اغْفِرْ لِي بِرَحْمَتِكَ يَا خَيْرَ الْغَافِرِينَ.»

(قاضی ابن برآج، المهذب، ج ۱، ص ۲۳۷)

«خداوندا! این گنهکار خطاکار، دستان نیازش را به امید اجابت، به سوی تو دراز کرده است. خداوندا! این بنده بدکار در پیشگاه تو نشسته در حالی که به بد کاری خویش اقرار دارد و از تو نادیده گرفتن لغزشهایش را امیدوار است. خداوندگارا! این ستمکار دستانش را به سوی تو بالا آورده زیرا به آنچه نزد توست، چشم دوخته، پس به خاطر بزرگواریت او را ناامید مکن. پروردگارا! کسی که همواره به سوی گناهان باز می‌گردد، ترسان از روزی که همه آفریدگان نزد تو زانو خواهند زد، هم اکنون نزد تو زانو زده است. خداوندا! بنده خطاکار، نگران و ناله‌کنان نزد تو آمده، از گوشه چشم به تو می‌نگرد و اشکهایش از سر پشیمانی و با حال پوزش‌خواهی، جاریست. خداوندا! بر محمد و خاندان او درود بفرست و به مهربانی خود مرا ببخش ای بهترین بخشنندگان!»

کسی که تحت تربیت اهل بیت، چنین جملاتی را به زبان می‌آورد نمی‌تواند جبرگرا باشد. چنین شخصی در ضمن بیان این کلمات بارها به قدرت و حریت خویش در ارتکاب اعمال زشت متذکر و متنبه می‌گردد و مسؤولیت آنها را می‌پذیرد.

۳- نهی از ستم به مردم

اهل بیت علیهم‌السلام همان طور که انسانها را در برابر خدا مسؤول می‌دانستند، بر مسؤولیت انسانها در برابر هم نیز تأکید داشتند و به خصوص شیعیان خود را از ظلم به مردم و پایمال کردن حقوق آنها بیم می‌دادند و عقوبتهای سنگین حق الناس را یادآور می‌شدند. این تذکارها، اندازها و هشدار دادن‌ها نیز، شیعیان را نسبت به فهم گوهری و درونی‌شان از حریت و اختیار خود بیدار می‌کرد و این جلوه از عقل‌گرایی را در میان شیعه رونق می‌داد. در اینجا نمونه‌هایی از کلمات اهل بیت را در نهی از ظلم و جور به دیگر مردمان و بیان مسؤول و معاقب بودن

ظالمان اشاره می‌کنیم.

امیرالمؤمنین علیه السلام فرمودند:

«إِيَّاكَ وَ الْجَوْرَ فَإِنَّ الْجَائِرَ لَا يَشْمُ رَائِحَةَ الْجَنَّةِ.» (لیثی واسطی، عیون الحکم والمواعظ، ص ۹۵)

«بر تو باد به دوری از ستم! زیرا ستمکار حتی شمیمی از بهشت را حس

نخواهد کرد.»

امام صادق علیه السلام در تفسیر آیه "إِنَّ رَبَّكَ لَبِالْمِرْصَادِ" فرمودند:

«قَنْطَرَةٌ عَلَى الصِّرَاطِ لَا يَجُوزُهَا عَبْدٌ بِمَظْلَمَةٍ.» (کلینی، الکافی، ج ۲، ص ۳۳۱)

«آن کمینگاه، پلی است بر صراط که هیچ بنده‌ای با کوله بار ظلم، از آن نگذرد.»

امام صادق علیه السلام از رسول خدا روایت کردند:

«اتَّقُوا الظُّلْمَ؛ فَإِنَّهُ ظَلَمَاتُ يَوْمِ الْقِيَامَةِ.» (همان، ج ۲، ص ۳۳۲)

«خود را از ستم باز دارید که آن تاریکی روز قیامت است.»

امام صادق علیه السلام از رسول خدا روایت کردند:

«مَنْ خَافَ الْقِصَاصَ، كَفَّ عَنْ ظُلْمِ النَّاسِ.» (همان، ج ۲، ص ۳۳۴ و ۳۳۵. نیز بنگرید به همان، ج ۲،

ص ۳۳۱)

«هر که از قصاص و جزای کردار بترسد، خود را از ستم کردن به مردم نگهدارد.»

امام باقر علیه السلام از رسول خدا نقل می‌کند که فرمودند:

«مَنْ اقْتَطَعَ مَالَ مُؤْمِنٍ غَضَبًا بِغَيْرِ حَقِّهِ لَمْ يَزَلِ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ مُعْرِضًا عَنْهُ مَا قَتَأَ لِأَعْمَالِهِ الَّتِي يَعْمَلُهَا مِنَ الْبِرِّ وَالْخَيْرِ لَا يُثَبِّتُهَا فِي حَسَنَاتِهِ حَتَّى يَتُوبَ وَ يَرُدَّ الْمَالَ الَّذِي أَخَذَهُ إِلَيَّ

صَاحِبِهِ.» (ابن بابویه، محمد بن علی، ثواب الأعمال، ص ۲۷۳)

«هر کس سهمی از مال مؤمنی را بدون رضایش به زور و ستم بستاند پیوسته

خدای عزّ و جلّ از او روی گردان باشد و همه اعمال نیک و خیراتی که انجام

می‌دهد مورد خشم و غضب الهی است، و هیچ کدام را در دیوان حسناتش ثبت

نفرماید مگر آنکه آنکه توبه کند و آن مالی را که به زور تصرف کرده به صاحبش باز گرداند.»

امام باقر علیه السلام فرمودند:

«الظُّلْمُ ثَلَاثَةٌ ظَلَمَ يَغْفِرُهُ اللَّهُ وَ ظَلَمَ لَا يَغْفِرُهُ اللَّهُ وَ ظَلَمَ لَا يَدَعُهُ اللَّهُ فَأَمَّا الظُّلْمُ الَّذِي لَا يَغْفِرُهُ فَالشَّرْكُ وَ أَمَّا الظُّلْمُ الَّذِي يَغْفِرُهُ - فَظَلَمَ الرَّجُلُ نَفْسَهُ فِيمَا بَيْنَهُ وَ بَيْنَ اللَّهِ وَ أَمَّا الظُّلْمُ الَّذِي لَا يَدَعُهُ فَالْمُدَايَنَةُ بَيْنَ الْعِبَادِ.» (کلینی، الکافی، ج ۲، ص ۳۳۰ - ۳۳۱)

«ستم بر سه گونه است: ستمی که خدا بیامرزد، و ستمی که خدا نیامرزد، و ستمی که خدا از آن صرف نظر کند، اما آن ستمی که خداوند نیامرزد شرک است، و اما آن ستمی که خدا بیامرزد ستمی است که انسانی به خویشتن کند و میانه او و خدای خود است، و اما ستمی که خدا صرف نظر نکند حقوقی است که مردم بر گردن یکدیگر دارند.»

امیرالمؤمنین علی علیه السلام می فرماید:

«وَ اللَّهُ لَأَنْ أُبَيَّتَ عَلَيَّ حَسَكِ السَّعْدَانِ مُسَهَّدًا أَوْ أُجِرَ فِي الْأَغْلَالِ مُصَفَّدًا أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ أَلْقَى اللَّهَ وَ رَسُولَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ظَالِمًا لِبَعْضِ الْعِبَادِ وَ غَاصِبًا لَشَيْءٍ مِنَ الْحُطَامِ وَ كَيْفَ أَظْلَمُ أَحَدًا لِنَفْسٍ يُسْرِعُ إِلَى الْبَلَى قُفُولُهَا وَ يَطُولُ فِي الثَّرَى حُلُولُهَا.» (شریف رضی، نهج البلاغه، ج ۲، ص ۲۱۶ و ۲۱۷)

«به خدا قسم اگر شب را به بیداری به روی خار سعدان به روز آرم، و با قرار داشتن غلها و بندها به بدنم روی زمین کشیده شوم، پیش من محبوبتر است از اینکه خدا و رسولش را در قیامت ملاقات کنم در حالی که به بعضی از مردم ستم نموده، و چیزی از مال بی ارزش دنیا غصب کرده باشم! چگونه به کسی ستم کنم برای وجودی که به سرعت به سوی کهنگی و پوسیدگی پیش می رود، و اقامتش در زیر توده خاک طولانی می شود؟!»

امیرالمؤمنین علی علیه السلام می فرماید:

«وَاللَّهِ لَوْ أُعْطِيَ الْأَقَالِيمَ السَّبْعَةَ بِمَا تَحْتَ أَفْلاكِهَا عَلَيَّ أَنْ أُعْصِيَ اللَّهَ فِي نَمَلَةٍ أَسْلُبُهَا جُلْبَ شَعِيرَةٍ مَا فَعَلْتُهُ وَإِنَّ دُنْيَاكُمْ عِنْدِي لَأَهْوَنُ مِنْ وَرَقَةٍ فِي فَمِّ جَرَادَةٍ تَقْضُمُهَا مَا لِعَلِيٍّ وَ لِنَعِيمٍ يَفْتَى وَ لَذَّةٍ لَا تَبْقَى نَعُودٌ بِاللَّهِ مِنْ سُبَاتِ الْعَقْلِ وَ قُبْحِ الزَّلْزَلِ وَ بِهِ نَسْتَعِينُ.» (همان، ج ۲، ص ۲۱۸)

«به خدا قسم اگر هفت اقلیم را با آنچه زیر آسمانهای آنهاست به من بدهند تا خداوند را با ربودن پوست جوی از دهان مورچه‌ای معصیت کنم به چنین کاری دست نمی‌زنم! و بی‌شک دنیای شما نزد من از برگی که در دهان ملخی است و آن را می‌جود خوارتر است! علی را با نعمتی که از دست می‌رود و لذتی که باقی نمی‌ماند چه کار؟! از خواب عقل، و زشتی لغزش به خدا پناه می‌بریم، و از او یاری می‌طلبیم.»

امام صادق علیه السلام فرمودند:

«مَنْ أَعَانَ ظَالِمًا عَلَى مَظْلُومٍ لَمْ يَزَلِ اللَّهُ عَلَيْهِ سَاخِطًا حَتَّى يَنْزِعَ مِنْهُ مَعُونَتَهُ.» (ابن بابویه، ثواب الأعمال، ص ۲۷۴)

«هر کس ستمگری را به زیان ستم‌دیده‌ای یاری کند همواره خداوند بر او خشمگین باشد مگر آنکه دست از یاری ستمکار بکشد.»

امام صادق علیه السلام فرمودند:

«مَنْ عَدَرَ ظَالِمًا بِظُلْمِهِ سَلَطَ اللَّهُ عَلَيْهِ مَنْ يَظْلِمُهُ فَإِنْ دَعَا لَمْ يَسْتَجِبْ لَهُ وَ لَمْ يَأْجُرْهُ اللَّهُ عَلَى ظُلَامَتِهِ.» (کلینی، الکافی، ج ۲، ص ۳۳۴. نیز ابن بابویه، ثواب الأعمال، ص ۲۷۴)

«هر که برای ستم کاری در ستمی که کرده است عذر بتراشد (و در صدد دفع سرزنش و ملامت مردمان نسبت به او برآید) خداوند کسی را که به خود او ستم کند، بر او مسلط سازد و آنگاه اگر دعا کند (که آن ستم را از او دور کند) مستجاب نکند، و در برابر ستمی که به او شده نیز پاداشی به او ندهد.»

یکی از بزرگان قبیله نخع گوید:

به حضرت باقر علیه السلام عرض کردم: من از زمان حکومت حجاج تا کنون پیوسته والی (و فرماندار) بوده‌ام آیا جای توبه‌ای برای من هست؟ گوید: آن حضرت سکوت کرد (و جوابم را نداد). من دوباره پرسیدم، فرمود:

«لَا حَتَّى تُؤَدِّيَ إِلَى كُلِّ ذِي حَقٍّ حَقَّهُ» (کلینی، الکافی، ج ۲، ص ۳۳۱)

«نه، مگر آنکه به هر صاحب حقی حقش را بازپردازی.»

۴- انتقاد از حاکمان ستمگر

امامان شیعه، پیروان خود را نسبت به زشتی رفتار ظالمان و اینکه آنها به جهت رفتارهایشان سزاوار نکوهش هستند، هشیار می‌ساختند. رویکرد انتقادی اهل بیت نسبت به ظالمان و غاصبان حقوق مردم در مقایسه با رویکرد اهل سنت که سلطان را نسبت به هرگونه تعرض و مقابله‌ای در جایگاه امن قرار می‌داد، قابل توجه بود و باعث می‌شد که شیعیان به جای چشم بستن به روی واقعیت‌های زشت جامعه و حوالت دادن افعال ستمگران به قضا و قدر الهی و ستایش چشم و گوش بسته از هر چه در عالم می‌گذرد، به انتقاد از ستمگران و تفکیک میان افعال انسانهای مختار در عالم تشریح با افعال خدا در عالم تکوین پردازند. این واقع‌نگری ریشه در همان عقل‌گرایی شیعی داشته و دارد.

قیام امام حسین علیه السلام در برابر انحرافات زشت بنی‌امیه و بیانهای روشن‌گر آن حضرت در انتقاد از رفتار آنان و تأکید بر ناخرسندی خدای متعال از چنان رفتارهایی نمونه مشهوری از موضع‌گیری‌های انتقادی امامان شیعه در صحنه اجتماع است.

راهبرد دوم: بیان تناقض عقیده به جبر با دیگر ارکان اعتقاد دینی

گفتیم که امامان شیعه، شیعیان و دیگر آحاد جامعه را نسبت به مسئولیت‌پذیری

در باره اعمال خود تربیت و تشویق می‌کردند. ارتباط این رویکرد به عقل‌گرایی، تذکار دادن مخاطبان به فهم درونی و وجدانی خود نسبت به حریتشان در افعال اختیاری بود؛ وجدانی که در پرده‌های گوناگون ممکن است دچار غبارگرفتگی و پوشیدگی گردد.

اما اهل بیت از شیوه عقلانی دیگری نیز در رفع شبهات جبرگرایان سود می‌جستند. ایشان طی شیوه مزبور، در مقام بیان "خودویرانگری" عقیده دینداران جبرگرا بر می‌آمدند و به شیوه‌های گوناگون، تناقضات دین‌داری با جبرگرایی را بیان می‌کردند تا مسلمانانی که اهل اندیشه و عقل‌اند به خود آیند و امواج شبهه و فتنه آنها را نسبت به مسؤولیتشان در برابر اعمال اختیاری خود که برخاسته از حریت و قدرت آنهاست، غافل و جاهل نسازد.

ما در اینجا به سه دسته از تناقضاتی که می‌تواند میان عقیده به جبر با دینداری و مسلمانی دیده شود و امامان شیعه به آن تذکار داده‌اند، اشاره می‌کنیم که عبارتند از:

۱. تناقض عقیده به جبر با آیات قرآن
 ۲. تناقض عقیده به جبر با اساس تشریح و ارسال رسل
 ۳. تناقض عقیده به جبر با علو خداوند از ارتکاب قبائح و ظلم به بندگان
- ۱- تناقض عقیده به جبر با آیات قرآن

خداوند در کلام مجید خویش، خود را از ظلم به بندگان تنزیه می‌کند و عقوبت‌هایی را که دامنگیر مردم می‌شود، ناشی از اعمال خود ایشان بلکه در مواردی عین همان اعمال می‌داند. آیات فراوانی بر این امر تأکید دارد که نمونه‌ای از آنها را می‌آوریم:

«إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ» (یونس، ۴۰)

« و لَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا. » (كهف، ۴۹)

« مَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَ هُمْ لَا يَظْلَمُونَ. » (انعام، ۱۶۰)

« وَ مَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى الَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ. » (قصص، ۸۴)

« مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا. » (غافر، ۴۰)

« الْيَوْمَ تُجْزَى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ. » (غافر، ۱۷)

« فَالْيَوْمَ لَا تُظَلَّمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَ لَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ. » (یس، ۵۴)

« ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتَ يَدَاكَ وَ أَنْ اللَّهَ لَيْسَ بِظَالِمٍ لِّلْعَبِيدِ. » (حج، ۱۰)

« مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ

فَأَهْلَكَتْهُ وَ مَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَ لَكِنْ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ. » (آل عمران، ۱۱۷)

« أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَ عَادٍ وَ ثَمُودَ وَ قَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَ أَصْحَابِ مَدْيَنَ وَ

الْمُؤْتَفِكَاتِ أَتَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَ لَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ. »

(توبه، ۷۰)

« إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَ لَكِنَّ النَّاسَ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ. » (يونس، ۴۴)

« وَ مَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَ لَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ. » (نحل، ۳۳)

« وَ مَا ظَلَمْنَاهُمْ وَ لَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ. » (نحل، ۱۱۸)

« فَكَلَّا أَخَذْنَا بِذُنُوبِهِ فَمِنْهُمْ مَنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا وَ مِنْهُمْ مَنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَ مِنْهُمْ مَنْ

خَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ وَ مِنْهُمْ مَنْ أَعْرَفْنَا وَ مَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ وَ لَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ. »

(عنكبوت، ۴۰)

« أَوْ لَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَ

أَثَارُوا الْأَرْضَ وَ عَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَ

لَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ. » (روم، ۹)

امامان شیعه به عنوان یکی از عوامل تنبّه بخش، مخاطبان خود را به چنین آیاتی

تنبّه می دادند. ایشان کسانی را که به برخی آیات متشابه قرآن متمسک می شدند و

دیگر آیات قرآن را نادیده می‌گرفتند نکوهش کرده، آنان را دچار تناقض می‌دانستند.

نمونه جالبی از این دست ارشادات در رساله امام هادی علیه السلام به اهوازی‌ها آمده است:

«فَأَمَّا الْجَبْرُ الَّذِي يَلْزَمُ مَنْ دَانَ بِهِ الْخَطَأُ فَهُوَ قَوْلُ مَنْ زَعَمَ أَنَّ اللَّهَ جَلَّ وَ عَزَّ أَجْبَرُ الْعِبَادَ عَلَى الْمَعَاصِي وَ عَاقَبَهُمْ عَلَيْهَا وَ مَنْ قَالَ بِهَذَا الْقَوْلِ فَقَدْ ظَلَمَ اللَّهَ فِي حُكْمِهِ وَ كَذَبَهُ وَ رَدَّ عَلَيْهِ قَوْلَهُ وَ لَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا وَ قَوْلُهُ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتَ يَدَاكَ وَ أَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَامٍ لِلْعَبِيدِ وَ قَوْلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَ لَكِنَّ النَّاسَ أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ مَعَ أَيِّ كَثِيرَةٍ فِي ذِكْرِ هَذَا فَمَنْ زَعَمَ أَنَّهُ مُجْبَرٌ عَلَى الْمَعَاصِي فَقَدْ أَحَالَ بِذَنْبِهِ عَلَى اللَّهِ وَ قَدْ ظَلَمَهُ فِي عَقُوبَتِهِ وَ مَنْ ظَلَمَ اللَّهَ فَقَدْ كَذَّبَ كِتَابَهُ وَ مَنْ كَذَّبَ كِتَابَهُ فَقَدْ لَزِمَهُ الْكُفْرُ بِاجْتِمَاعِ الْأُمَّةِ.» (حرانی، تحف العقول، ص ۴۶۱)

«اما جبری که معتقدانش دچار خطایند این است که: «خدای جلیل و عزیز بندگان را مجبور به گناه کرده، و با این حال آنها را عذاب می‌کند»، و هر کس که عقیده‌اش این باشد، خدای را در داوری به ستمگری منسوب ساخته نسبت داده [و با این عقیده] کلام خدا را ردّ نموده و او را دروغگو خوانده آنجا که می‌فرماید: «و لَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا»؛ (و پروردگار تو به هیچ کس ستم نکند)، و نیز آنجا که فرماید: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَ لَكِنَّ النَّاسَ أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ»؛ «خدا بر مردم هیچ ستم نکند بلکه مردم خود بر خود ستم می‌کنند»، همراه با آیات بسیار دیگری در این موضوع.

اینک هر کس که گمان کند که مجبور به گناه شده؛ گناه خود را به خدا حواله داده و او را در تعذیب خویش ظالم شمرده است، و کسی که خدا را ستمکار داند قرآن را دروغ شمرده، و هر کس که قرآن را تکذیب کند به اجماع امت به کفر گرائیده.»

در روایت ابراهیم بن ابی محمود از امام رضا علیه السلام نیز به چنین امری اشاره شده است. وی پرسید: آیا خداوند بندگان را بر معصیت کردن مجبور می‌کند؟ حضرت فرمودند:

«بَلْ يَخِيرُهُمْ وَيَمْلَهُمْ حَتَّى يَتُوبُوا»

«خیر، بلکه آنها را مخیر می‌کند (تا هر آنچه خواهند انجام دهند) و مهلت می‌دهد تا توبه کنند.»

گوید: پرسیدم آیا خداوند بندگان را به کارهایی که توان آن را ندارند، مکلف می‌کند؟ حضرت فرمودند:

«كَيْفَ يَفْعَلُ ذَلِكَ وَهُوَ يَقُولُ وَ مَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ» (ابن بابویه، عیون أخبار الرضا علیه السلام، ج ۲،

ص ۱۱۳ و ۱۱۴)

«چگونه چنین کند و حال آنکه خودش می‌گوید: پروردگار تو به بندگان ظلم نمی‌کند.»

در روایتی نیز امام صادق علیه السلام از رسول الله نقل کرده شده که:

«مَنْ زَعَمَ أَنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى يَأْمُرُ بِالسُّوءِ وَ الْفَحْشَاءِ فَقَدْ كَذَّبَ عَلَى اللَّهِ...» (ابن بابویه،

التوحيد، ص ۳۵۹)

«هر که معتقد باشد که خدا به بدی و زشتکاری فرمان می‌دهد بر خدا دروغ

بسته ...»

آری با آنکه خدای تعالی تصریح کرده که «إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ» چنانکه کسی بیندارد که خدا مردم را به فحشا سوق می‌دهد به خدا دروغ بسته و او را دروغگو خوانده است.

۲- تناقض عقیده به جبر با اساس تشریح و ارسال رسل

عقیده به جبر علاوه بر تعارض با نصوص قرآنی، با اصل تشریح، ارسال رسل،

تشویق مردم به اطاعت و تحذیر آنها از معصیت منافات دارد. بر این امر نیز در روایات اهل بیت تأکید شده است.

مشهورترین خبری که در آن به تناقض عقیده جبر با اساس تشریح و دینداری اشاره شده گفته‌های امیرالمؤمنین در پاسخ به پیرمردی است که در سپاه صفین حضور یافته بود. از ویژگی‌های این روایت یکی آن است که با اسناد متعدد از آن حضرت نقل شده و دیگر اینکه از جامعیت و تفصیلی بسیار روشن‌گر برخوردار است.

حکایت مزبور چنین است: پس از بازگشت از صفین، پیرمردی که در مسأله جبر و تفویض حیرت‌زده شده بود، از امیرالمؤمنین علی علیه السلام می‌پرسد:

«أَخْبَرْنَا عَنْ مَسِيرِنَا إِلَى أَهْلِ الشَّامِ أَيْ بَقَضَاءِ مِنَ اللَّهِ وَ قَدْرٍ؟»

«ای امیر مؤمنان ما را خبر ده از رفتنمان به شام (به جهت نبرد با معاویه) آیا به قضا و قدر الهی بود یا نه؟»

آن حضرت فرمودند:

«أَجَلٌ يَا شَيْخُ مَا عَلَوْتُمْ تَلْعَةً وَ لَا هَبَطْتُمْ بَطْنَ وَادٍ إِلَّا بِقَضَاءِ مِنَ اللَّهِ وَ قَدْرٍ»

«آری ای پیرمرد! از هیچ بلندی بالا نرفتید و به هیچ دشتی سرازیر نشدید مگر آنکه به قضا و قدری از جانب خدا بود.»

پیرمرد گفت:

«عِنْدَ اللَّهِ أَحْتَسِبُ عَنَائِي يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ؟»

«پس اینک از خدا منتظر پاداش هم باشیم؟»

امیرالمؤمنین فرمود:

«مَهْ يَا شَيْخُ فَوَ اللَّهُ لَقَدْ عَظَّمَ اللَّهُ الْأَجْرَ فِي مَسِيرِكُمْ وَ أَنْتُمْ سَائِرُونَ وَ فِي مَقَامِكُمْ وَ أَنْتُمْ مُقِيمُونَ وَ فِي مُنْصَرَفِكُمْ وَ أَنْتُمْ مُنْصَرِفُونَ وَ لَمْ تَكُونُوا فِي شَيْءٍ مِنْ حَالَاتِكُمْ - مُكْرَهِينَ وَ

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ مُضْطَرِّينَ.»

«چه می‌گویی ای پیرمرد؟ به خدا سوگند که خداوند اجری عظیم برایتان نوشته، به خاطر حرکتتان در راه، هنگامی که راه را می‌پیمودید و به خاطر توقفتان، هنگامی که اردو زدید و به خاطر برگشتتان، هنگامی که برگشتید و شما در هیچ یک از این حالاتتان در حالت اکراه یا اضطرار نبودید.»

شیخ پرسید:

«وَكَيْفَ لَمْ نَكُنْ فِي شَيْءٍ مِنْ حَالَاتِنَا مُكْرَهِينَ وَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ مُضْطَرِّينَ وَ كَانَ بِالْقَضَاءِ وَ الْقَدْرِ مَسِيرُنَا وَ مُتَقَلَّبُنَا وَ مُنْصَرَفُنَا؟»

چگونه ما در هیچ یک از حالاتمان مُکْرَه یا مضطر نبودیم؟ حال آنکه رفتنمان، اطراقمان و بازگشتمان، همگی به قضا و قدر الهی بود؟

امیر المؤمنین پاسخ داد:

«وَ تَظُنُّ أَنَّهُ كَانَ قَضَاءً حَتْمًا وَ قَدْرًا لَازِمًا؟ إِنَّهُ لَوْ كَانَ كَذَلِكَ لَبَطَلَ الثَّوَابُ وَ الْعِقَابُ وَ الْأَمْرُ وَ النَّهْيُ وَ الزَّجْرُ مِنَ اللَّهِ وَ سَقَطَ مَعْنَى الْوَعْدِ وَ الْوَعِيدِ فَلَمْ تَكُنْ لَأْتِمَةً لِلْمَذْنِبِ وَ لَا مَحْمَدَةً لِلْمُحْسِنِ ... تِلْكَ مَقَالَةٌ إِخْوَانِ عِبْدَةِ الْأَوْثَانِ وَ خُصَمَاءِ الرَّحْمَنِ وَ حِزْبِ الشَّيْطَانِ وَ قَدْرِيَّةٌ هَذِهِ الْأُمَّةِ وَ مَجُوسِيَّةٌ إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى كَلَّفَ تَخْيِيرًا وَ نَهَى تَحْذِيرًا ... وَ لَمْ يُعْصَ مَغْلُوبًا وَ لَمْ يُطْعَ مُكْرَهًا وَ لَمْ يَمْلِكْ مَفُوضًا وَ لَمْ يَخْلُقِ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضَ وَ مَا بَيْنَهُمَا بَاطِلًا - وَ لَمْ يَبْعَثِ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَ مُنْذِرِينَ عَبَثًا، ذَلِكَ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ النَّارِ»

«آیا تو گمان می‌کنی که این قضا، قضای حتمی و این قدر، قدر لازم بود؟ اگر چنین باشد که ثواب و عقاب و امر و نهی و تهدید از سوی خدا همگی باطل می‌شود و وعده‌ها و وعیدها بی‌معنا می‌گردد. در این صورت دیگر جای ملامتی برای گناهکار و ستایشی برای نیکوکار باقی نمی‌ماند... این سخن که تو گفتی (جبر) کلام برادران بت پرستان و مخاصمه‌گران با خدا و حزب شیطان و قدریه

و مجوس این امت است.

بدان که خداوند تبارک و تعالی اگر تکلیف کند، نظر به آزادی و حریتی که در بندگان است چنین کند و اگر نهی کند، نظر به بر حذر داشتن و هشدار چنین کند... او معصیت نشود در حالی که معصیتکار مغلوب و ناچار باشد و اطاعت نشود در حالیکه مطیع، از روی اکراه و ادار به اطاعت شده باشد، نیز به بندگانش بدان گونه قدرت ندهد، که کار از دست او بیرون رفته باشد. آسمانها و زمین را نیز باطل و بی‌فرجام (بی‌آنکه معادی باشد) نیافرید و پیامبرانی را که بشارت می‌دادند و انذار می‌کردند، بیهوده به سوی مردم نفرستاد. این گمان، گمان کافران است و وای بر کسانی که کافر شوند، به جهت آتش دوزخ.»

اینجا بود که پیرمرد شادمان گشت و شعری بدین ترتیب سرود:

«أَنْتَ الْإِمَامُ الَّذِي نَرْجُو بِطَاعَتِهِ يَوْمَ النَّجَاةِ مِنَ الرَّحْمَنِ عُفْرَانًا
أَوْضَحْتَ مِنْ أَمْرِنَا مَا كَانَ مَلْتَبَسًا جَزَاكَ رَبُّكَ بِالْإِحْسَانِ إِحْسَانًا»^۱

«تو، آن امامی هستی که به جهت پیروی از او امیدواریم که خدای رحمان در روز نجات، آمرزشش را نصیب ما سازد.

آنچه را که درباره آنها ابهام داشتیم برای ما روشن ساختی. خداوندت به پاس این احسان که در حق ما کردی، پاداش خیر دهد!»

۳- تناقض عقیده به جبر با علو خداوند از ارتکاب قبائح و ظلم به بندگان

عقیده به جبر علاوه بر اینکه با نصوص قرآنی و نیز اساس تشریح و ارسال رسل معارض است با معرفت و شناخت عمیق انسانها از خدای متعال و علو و

۱. این روایت را بزرگترین محدثان و متکلمان شیعه نقل کرده‌اند. کلینی در الکافی، شیخ صدوق در توحید و عبودیت اخبار الرضا، شیخ مفید در ارشاد، سید مرتضی در امالی و رسائل، شیخ طوسی در اختیار الرجال کشی، کراچی در کنز الفوائد، ابن شعبه حرانی در تحف العقول، طبرسی در احتجاج و سید بن طاووس در طرائف نقل کرده‌اند. به عنوان نمونه بنگرید به کلینی، الکافی، ج ۱، ص ۱۵۵ و ۱۵۶.

تنزه او از ظلم و دیگر قبایح نیز ناسازگار است. از این رو اگر شخص عاقل به عقل خویش پایبند باشد، نمی‌تواند به معرفت خود از کمال حق تعالی وفادار بماند و در عین حال به باور جبر ملتزم گردد.

بر همین مبنا یکی از اموری که در روایات شیعه بدان توجه داده شده تذکار به عدل و احکم و ارحم بودن خدا از اجبار مردمان به ارتکاب قبایح و زشتی‌ها و سپس معاقبه آنها بر چنان افعالی است. در این حوزه دو نکته اساسی وجود دارد. - اول آنکه انسان خداشناس به سائقه معرفت عمیقی که از خداوند و کمال و غنای ذاتی او دارد، خداوند را از ارتکاب زشتی‌ها مبراً و متعالی می‌داند. از این رو نمی‌تواند بپذیرد که خداوند با مجبور ساختن بندگان به زشتی‌ها، فاعل قبایح گردد و خویشتن را به ننگ انواع جنایات و ناپاکی‌ها بیالاید.

- دوم آنکه کسی که خداوند را بشناسد و فهم عمیقی از غنا و بی‌نیازی او داشته باشد، درک می‌کند که نه تنها خداوند مرتکب اعمال زشتی که در دنیا روی می‌دهد نمی‌شود؛ بلکه در آخرت نیز، کسانی را که به اختیار خود مرتکب اعمال زشت نشده‌اند عقوبت نخواهد کرد. این از آن بابت است که خداوند، از ظلم به بندگان متعالی است و عقوبت افراد مجبور و بی‌تقصیر، از مصادیق بزرگ ظلم است.

اهل بیت علیهم‌السلام اولاً با تذکار به تعالی و کمال خدا از ارتکاب قبایح و ثانیاً تنزه او از عقوبت بندگان به خاطر کاری که به اختیار خود مرتکب نشده‌اند، ریشه عقیده به جبر را که منجر به نسبت دادن همه قبایح به خداست می‌خشکانند.

گزارشی در دست است که ابوحنیفه در دوران خردسالی امام کاظم در مقام آزمایش ایشان بر می‌آید. ابتدا پرسشی در حوزه احکام از آن حضرت می‌کند و چون در کمال ناباوری پاسخ جامع آن حضرت را می‌شنود، پرسشی اعتقادی

مطرح می کند و می پرسد: معصیت، فعل چه کسی است؟

بیان امام مشتمل بر ذکر سه فرض، ابطال دو فرض نخست و تأیید فرض سوم همان ارشاداتی است که مورد نظر بحث ماست. آن حضرت می فرماید:

«إِنَّ الْمَعْصِيَةَ لَا بُدَّ مِنْ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْعَبْدِ أَوْ مِنْ خَالِقِهِ أَوْ مِنْهُمَا جَمِيعاً، فَإِنْ كَانَتْ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى فَهُوَ أَعْدَلُ وَ أَنْصَفُ مِنْ أَنْ يَظْلِمَ عَبْدَهُ وَ يَأْخُذَهُ بِمَا لَمْ يَفْعَلْهُ، وَ إِنْ كَانَتْ مِنْهُمَا فَهُوَ شَرِيكُهُ وَ الْقَوِيُّ أَوْلَى بِأَنْصَافِ عَبْدِهِ الضَّعِيفِ، وَ إِنْ كَانَتْ مِنَ الْعَبْدِ وَحْدَهُ فَعَلَيْهِ وَقَعُ الْأَمْرُ وَ إِلَيْهِ تَوَجَّهَ النَّهْيُ وَ لَهُ حَقُّ الثَّوَابِ وَ عَلَيْهِ الْعِقَابُ وَ وَجِبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ وَ النَّارُ.» (شریف مرتضی، علی بن حسین، الفصول المختارة، ص ۷۲ و ۷۳)

«ناچار باید پذیرفت که معصیت یا از بنده است یا از خدای تعالی و یا از هر دو باهم. پس اگر از خدای تعالی باشد او عادل تر و با انصاف تر است از اینکه به بنده خود ظلم کند و او را به سبب چیزی که نکرده بلکه خود کرده مؤاخذه کند و اگر از هر دو باشد پس خدای تعالی شریک اوست و از شریک قوی بیشتر توقع است که عذر بنده ضعیف خویش بپذیرد و اگر از عبد به تنهایی باشد، امر هم تنها بر او واقع شده و نهی هم به سوی او متوجه است و برای اوست ثواب و برای او بهشت یا دوزخ و جوب یابد (کنایه از اینکه فرض سوم با امر و نهی کردن بنده و ثواب و عقاب دادن او می سازد).»

روشن است که در روایات اهل بیت، بر خلاف اندیشه اشعری، قبح ذاتی و عقلی قبائح و به خصوص قبح ظلم مفروض گرفته می شد و گهگاه به آن تذکار نیز داده می شد. در برخی موارد نیز صرفاً به نکاتی عقلی توجه داده می شد، بی آنکه بر عقلی یا شرعی بودن آنها تأکید خاصی شود. چنانچه در روایت عبدالسلام هروی از امام رضا علیه السلام دیده می شود که فرمودند:

«مَنْ قَالَ بِالْجَبْرِ فَلَا تُعْطَوْهُ مِنَ الزَّكَاةِ وَ لَا تَقْبَلُوا لَهُ شَهَادَةً إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى لَا يُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَ لَا يَحْمِلُهَا فَوْقَ طَاقَتِهَا- وَ لَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَ لَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ

«هر کس قائل به جبر باشد، چیزی از زکات به او ندهید و شهادت او را نپذیرید. خداوند متعال هیچ کس را جز به اندازه وسع و توانش تکلیف نمی‌کند و بیش از قدرتش به او تحمیل نمی‌فرماید، هر کس کاری کند به حساب خودش محسوب است، و هیچ کس گناه دیگری را به دوش نمی‌کشد.»

امور چهارگانه‌ای که در این روایت ذکر شده‌اند حقایق عقلی هستند که در قرآن مورد اشاره قرار گرفته‌اند. از این رو ذکر آنها هم می‌تواند اشاره به نصوصی باشد که در برابر جبرگرایی‌اند و هم می‌تواند اشاره به اموری عقلی باشد که مدلول نصوص مزبورند.

ما در ادامه نمونه‌هایی از نصوص رسیده از اهل بیت را می‌آوریم که بر تناقض جبر با علو و تعالی حق متعال از اجبار بندگان به معاصی و قبائح و لوازم این کار تأکید دارند.

۱. امام سجاد در مناجات خود چنین می‌فرماید:

«... وَ قَدْ عَلِمْتُ أَنَّهُ لَيْسَ فِي حُكْمِكَ ظُلْمٌ ... وَ إِنَّمَا يَحْتَاجُ إِلَى الظُّلْمِ الضَّعِيفُ، وَ قَدْ تَعَالَيْتَ - يَا إِلَهِي - عَنِ ذَلِكَ عُلُوًّا كَبِيرًا.» (امام سجاد، علی بن حسین، الصحيفة السجادية (ابطحی)، ص ۳۵۲)

«بار خدایا به خوبی می‌دانم که تو در داوری‌ات هیچ ظلمی نکنی... و تنها ضعیفان نیازمند ظلم‌اند و تو از آن بسی فراتری.»

۲. حسن بن علی و شاء از امام رضا علیه السلام می‌پرسد که آیا خداوند بندگان را به انجام معاصی مجبور می‌کند؟ ایشان در پاسخ می‌فرمایند:

«اللَّهُ أَعْدَلُ وَ أَحْكَمُ مِنْ ذَلِكَ... قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ يَا ابْنَ آدَمَ... أَنْتَ أَوْلَى بِسَيِّئَاتِكَ مِنِّي عَمِلْتَ الْمَعَاصِيَ بِقُوَّتِي الَّتِي جَعَلْتُهَا فِيكَ.» (ابن بابويه، التوحيد، ص ۳۶۲ - ۳۶۳. نیز ابن بابويه، عیون

أخبار الرضا عليه السلام، ج ۲، ص ۱۳۱)

«خدا عادل تر و حکیم تر از اینست... خدا فرماید: ای پسر آدم... تو به کارهای زشت از من سزاوارتری مرتکب گناه می شوی به سبب نیروئی که من در وجودت قرار داده ام.»

۳. از امام صادق عليه السلام چنین نقل شده است:

«اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى أَكْرَمُ مَنْ أَنْ يُكَلِّفَ النَّاسَ مَا لَا يَطِيقُونَهُ...» (ابن بابویه، التوحید، ص ۳۶۰)

«خدا بزرگوارتر از آنست که مردم را به آنچه توانائیش را ندارند تکلیف کند...»

۴. محمد بن عجلان از امام صادق عليه السلام درباره افعال بندگان چنین می پرسد: آیا

خدا بندگان را بر افعالشان مجبور کرده است؟ ایشان می فرماید:

«اللَّهُ أَعْدَلُ مَنْ أَنْ يُجْبَرَ عَبْدًا عَلَى فِعْلٍ ثُمَّ يَعَذِّبُهُ عَلَيْهِ.» (همان، ص ۳۶۱)

«خدا از این عادل تر است که بنده را بر کاری مجبور کند و بعد از آن او را بر آن عذاب کند.»

۵. امیر مؤمنان در پاسخ به سوال از قضا و قدر می فرمایند:

«وَلَا تَقُولُوا أَجْبَرَهُمْ عَلَى الْمَعَاصِي فَتَظَلَّمُوهُ.» (طبرسی، الاحتجاج، ج ۱، ص ۳۱۱ - ۳۱۲)

«نگویید که خداوند ایشان را بر گناهان مجبور کرده که در این صورت او را ظالم دانسته اید.»

۶. امام صادق عليه السلام در مورد افراد معتقد به جبر این گونه می فرمایند:

«رَجُلٌ يَزْعُمُ أَنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ أَجْبَرَ النَّاسَ عَلَى الْمَعَاصِي فَهَذَا قَدْ ظَلَمَ اللَّهَ فِي حُكْمِهِ

فَهُوَ كَافِرٌ...» (ابن بابویه، التوحید، ص ۳۶۰ - ۳۶۱)

«مردیست که گمان می کند که خدای عز و جل مردم را بر گناهان اجبار کند،

پس این شخص خدا را در حکمش ظالم دانسته و باین جهت کافر است...»

۷. از امام باقر و امام صادق علیهما السلام چنین نقل شده است:

«إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ أَرْحَمُ بِخَلْقِهِ مِنْ أَنْ يُجِيزَ خَلْقَهُ عَلَى الذُّنُوبِ ثُمَّ يَعَذِّبَهُمْ عَلَيْهَا...» (ابن

بابویه، التوحید، ص ۳۵۹ - ۳۶۰)

«خدا به مخلوقش مهربانتر از آنست که ایشان را مجبور بر گناه کند و سپس به جهت آن عذابشان نماید...»

۸. فضل بن سهل نزد مامون از امام رضا علیه السلام سوال کرد: «آیا خلق مجبورند؟» امام فرمودند:

«اللَّهُ أَعْدَلُ مِنْ أَنْ يُجِيزَ خَلْقَهُ ثُمَّ يَعَذِّبَهُمْ...» (ابن طاووس، علی بن موسی، الطوائف فی معرفه

مذاهب الطوائف، ص ۳۳۰)

«خداوند عادلتر از آن است که آفریده‌هایش را مجبور کند سپس ایشان را عذاب نماید.»

۹. امام رضا علیه السلام می‌فرماید:

«إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ لَمْ يَطْعُ بِإِكْرَاهٍ وَ لَمْ يُعْصَ بِغَلْبَةٍ...» (ابن بابویه، التوحید، ص ۳۶۱)

«اگر خداوند توسط بندگان اطاعت گردد از این بابت نیست که آنها مجبور به اطاعت شده‌اند و اگر انسانها نیز نافرمانی کنند از این بابت نیست که بر خداوند غلبه پیدا کرده‌اند.»

۱۰. امام کاظم علیه السلام در پاسخ به این سوال که آیا خداوند بندگان را بر گناهان مجبور کرده است، می‌فرماید:

«اللَّهُ أَعْدَلُ مِنْ ذَلِكَ...» (ابن بابویه، فقه الرضا، ص ۳۴۸)

«خداوند از این که با بندگان چنین رفتاری کند، عادلتر است.»

۱۱. مردی از امام کاظم علیه السلام در موضوع استطاعت سوال کرد، امام فرمودند:

«فَهُمْ مُسْتَطِيعُونَ لِلْفِعْلِ فِي وَقْتِ الْفِعْلِ مَعَ الْفِعْلِ.»

«ایشان چون کاری را انجام دهند هنگام کار و همراه کار استطاعت بر آن کار دارند...»

در ادامه سوال کننده باز می‌پرسد: پس مردم مجبورند؟ و امام می‌فرمایند: «لَوْ كَانُوا مَجْبُورِينَ كَانُوا مَعذُورِينَ...» (همان، ص ۳۵۲)
 «اگر مجبور باشند معذور باشند (و نمی‌بایست عقاب شوند).»

جمع‌بندی

بیان شد در جامعه اسلامی انگیزه‌های متعددی برای ترویج جبرگرایی وجود داشته است. در برابر جریان جبرگرایی، امامان شیعه دو راهبرد تربیتی و علمی را پیش گرفته بودند که گزارشهای فراوانی از آن در دست است و ما در این مقاله به برخی از آنها اشاره کردیم. از آنجا که "نفی جبر" روی دیگر "اصل اعتقادی عدل" (یکی از اصول مذهب شیعه) به شمار می‌آید، به خوبی می‌توان دریافت که امامان شیعه تا چه حد بر انکار جبرگرایی تأکید داشته‌اند.

منابع

- قرآن کریم
۱. ابن ابی الحدید، شرح نهج البلاغه، قم، مکتبه آیه الله المرعشی النجفی، ۱۴۰۴ ه.ق.
 ۲. ابن بابویه، علی بن حسین (منسوب)، الققه المنسوب إلى الإمام الرضا عليه السلام، مشهد، مؤسسه آل البيت عليهم السلام، ۱۴۰۶ ه.ق.
 ۳. ابن براج طرابلسی، قاضی عبد العزیز، المهدب، قم، دفتر انتشارات اسلامی وابسته به جامعه مدرسین حوزه علمیه قم، ۱۴۰۶ ه.ق.
 ۴. ابطحی، سیدمحمدباقر. الصحیفة السجادیة، قم، مؤسسه الإمام المهدی عليه السلام / مؤسسه الانتصاریان للطباعة و النشر، ۱۴۱۱ ه.ق.
 ۵. حرانی، ابن شعبه، تحف العقول، قم، مؤسسه النشر الإسلامی التابعة لجماعة المدرسین، ۱۴۰۴ ه.ق.
 ۶. دیلمی، حسن ابن ابی الحسن، أعلام الدین فی صفات المؤمنین، قم، مؤسسه آل البيت عليهم السلام، ۱۴۰۸ ه.ق.

٧. سبحاني، جعفر، *الالهيات على هدى الكتاب والسنة والعقل*، قم، مؤسسة الامام الصادق، ١٤٢٦ هـ.ق.
٨. سيد بن طاووس، رضى الدين على بن موسى، *الطرائف فى معرفة مذاهب الطوائف*، قم، ١٣٩٩ هـ.ق.
٩. سيد بن طاووس، رضى الدين على بن موسى، *اللهوف على قتلى الطفوف*، تهران، جهان، ١٣٤٨ هـ.ش.
١٠. سيد بن طاووس، رضى الدين على بن موسى، *إقبال الأعمال*، مكتب الإعلام الإسلامى، ١٤١٤ هـ.ق.
١١. سيد رضى، ابى الحسن محمد بن حسين، *خصائص الأئمة*، مشهد، مجمع البحوث الاسلاميه، ١٤٠٦ هـ.ق.
١٢. سيد رضى، ابى الحسن محمد بن حسين، *نهج البلاغة*، قم، دار الذخاير، ١٤١٢ هـ.ق.
١٣. سيد مرتضى، ابى القاسم على بن طاهر، *الفصول المختارة*، بيروت، دار المفيد للطباعة والنشر والتوزيع، ١٤١٤ هـ.ق.
١٤. شيخ صدوق، محمد بن على، *التوحيد*، قم، منشورات جماعة المدرسين فى الحوزة العلمية، قم، ١٣٩٨ هـ.ق.
١٥. شيخ صدوق، محمد بن على، *ثواب الأعمال*، قم، منشورات الشريف الرضى، ١٣٨٦ هـ.ق.
١٦. شيخ صدوق، محمد بن على، *عيون أخبار الرضا عليه السلام*، بيروت، مؤسسة الأعلمى للمطبوعات، ١٤٠٤ هـ.ق.
١٧. شيخ صدوق، محمد بن على، *معانى الأخبار*، قم، مؤسسة النشر الإسلامى التابعة لجماعة المدرسين، ١٣٧٩ هـ.ق.
١٨. شيخ طوسى، محمد بن حسن، *مصباح المتجهج*، بيروت، مؤسسة فقه الشيعة، ١٤١١ هـ.ق.
١٩. طبرسى، ابى منصور احمد بن على، *الاحتجاج*، نجف اشرف، دارالنعمان، ١٣٨٦ هـ.ق.
٢٠. كلينى، محمد بن يعقوب، *الكافى*، تهران، دارالكتب الاسلاميه، ١٣٦٣ هـ.ش.